

Goede vrienden

Toen we op aswoensdag spraken over woestijntijd en vastentijd hadden we niet gedacht het zo aan den lijve te voelen : vreemde dagen en een vreemde wereld; een vreemde stilte voor de één, een hectische tijd en strijd voor wie waar dan ook in de zorg staat en ook nu zoveel goed en schoon werk doet.

En hoewel we geen handen meer schudden en geen knuffels meer geven , en hoewel we elkaar minder tegen komen op straat en op school, of in de kerk of op één af andere bijeenkomst of vergadering groeit ook een wondere verbondenheid. Deze dagen hebben zoiets als 'we zitten allemaal in hetzelfde schuitje en we trekken allemaal aan hetzelfde zeel.'

En geen dag gaat voorbij dat ik niet zie of hoor over zoveel schone daden van 'kleine goedheid';

Die kleine goedheid kan nooit alles oplossen maar er zal ook nooit een virus zijn dat sterk genoeg blijkt om al die daden van goedheid te laten verdwijnen .

Verbondenheid dus, ook in deze vreemde dagen -
verbondenheid met de mensen die ziek zijn, verbondenheid met die ongerust zijn,
verbondenheid met de mensen die nu minder bezoek krijgen, verbondenheid met en een lange adem voor al die mensen die in de zorg staan en met al diegenen die het beste van zichzelf geven in ziekenhuizen en rusthuizen.

Pasen komt dichterbij – dat is het feest van de hoop , en van leven en liefde sterker dan alle duisternis. Of we dit samen in een kerkgebouw zullen vieren weet ik nog niet.

Wat ik wel weet en geloof dat is dat Pasen altijd komt de 'derde' dag . Die uitdrukking is niet van de orde van de chronologie, maar van de orde van geloof, hoop en leven. Omdat we geloven aarzelen we niet te hopen dat er altijd een derde dag zal zijn . Dat is ook in deze vreemde tijd ons voorzichtig, breekbaar en bescheiden geloof .

Ik wens het ons, ieder van ons, in deze woestijntijd toe.

Alle goeds, en veel geduld, en vertrouwen en verbondenheid, en veel dankbaarheid om zoveel daden van kleine en grote goedheid.

pastoor Piet
16 maart 2020